

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

מקוה ישראל ה'

חלקה

סיפורי מעשיות בענין טהרת המקוה

אור הזוהר 234 * אב תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

אל תבואני רגל גאון

הרב הקדוש מבארנוב זכרונו לברכה, עובדא מהמגיד הקדוש ממעזריטש זכותו יגן עלינו אמון, הרב הקדוש ממעזריטש בימי נעוריו קם פעם אחת באור הבוקר ורצה לילך לטבול במקוה, וכאשר יצא לחוץ ראה כי הכפור והקרח כסה את עין כל הארץ, ונגמר בדעתו לישב על הארץ ולדדות על הקרח עד שיגיע לבית המקוה, וכאשר ישב על הארץ, והנה אין כאן לא קרח ולא כפור וחרבו פני האדמה, כי זאת היה מעשה בעל דבר אשר רצה לנסותו אם יתחזק בעבודתו ויאמץ כח נגד הדברים המתהווים להפריעו מלאחוז דרכו בקודש, ואחר כך בא אליו הבעל דבר ויאמר לו "רב" תדע כי נכבדת בעיני מאוד כאשר כבר נסיתי לפתותך לסור מאחרי המקום, ופרשתי עליך מצודות שונים לצורך בחרבי אבל לשוא כל עמלי, ויאמר לו המגיד הקדוש, רשע עריץ, אני ידעתי את מחשבותך עלי בדברים האלה להביאני להתנשאות וגאון, לך מה, ולך מעלי, כי אל תבואני רגל גאון, עד כאן לשונו הקדוש.

(מגדיל ישועות מלכו)

הלך למקוה במסירות נפש

חפץ דכאו החלי, בשנת תרצ"ט התחיל להרגיש כאבים חזקים בשתי רגליו, אבל לא שם לב ליסוריו ולא שינה שום דבר מהרגלו, והרופאים נלאו למצוא פשר דבר עד שגדלו יסוריו באופן מבהיל לא יאומן כי יסופר, כאשר תקפה עליו מחלתו והורע מצבו מאד עד כמעט ליאוש רחמנא ליצלן, קטעו את רגלו השמאלי, גודל צדקתו קשה עלי לספר איך הוא קבל באהבה יסוריו הנוראים שהרופאים אמרו שאי אפשר לשער גודל היסורים רחמנא ליצלן ממחלה זו, התכווצות גידי הדם ברגל אחרי שובו הביתה היה עוד זמן צמוד למטה ואני עזרתי על ידו בלימוד הישיבה ובהוראות איסור והיתר, אמנם לא ביטל התמיד אצלו ובמסירות נפש עבד עבודתו כמקדם בלימוד ותפלה וכדומה, ואפילו טבילה במקוה לא רצה להחסיר ממש שהיה צריך לנשאו בידיים אל המקוה, כאשר אחרי זמן תקנו לו פרוטיזה הלך בכל בוקר לטבול ואפילו יחידי בלא מלוה. פעם בימי החורף והשלג היה גבוה קרה שהלך יחידי ונפל לתוך אמת המים עמוקה שהיתה מלאה שלג ולא היה יכול לעמוד משם בלא עזרה, ונשאר מוטל שם זמן ממושך בשלג עד שהרגישו בני הישיבה שהלכו גם כן לטבילה והוציאוהו משם, אז שאלו אחי נרו יאיר, למה לו להטריח יותר

הבטיח כל מה שרוצים, רק שיקחו אותו להמקוה

היכן היה מקואות שלו מקודשות, תעיד לנו העובדא שסיפר בעצמו, שפעם אחת גזרה ממשלת עיר ראחוב, מפני איזה סיבה לסגור את המקוה היחידה של העיר, וכל הדלתות והחלונות של המקוה, סגרו וחתמו שלא יכנסו לשם, אבל מאת ד' היתה זאת, ששכחו להניח החותם על אחת מהחלונות, ודרך החלון הלז הלך מורי וחמי זכרונו צדיק לברכה עם משמשו מדי יום ביומו במשך תוקף הגזירה, וזה היה בימות החורף והקרירות היה גדול, שבערב שבת קודש כשהלך בבוקר ושבר את הקרח כדי לטבול, ועד אחר הצהרים היה צריך לשבור עוד הפעם את המים שקפאו במשך השעות מן הבוקר, והוא זכרונו לברכה לא השגיח על צערא דגופא, ולא על הסכנה והעונש מהממשלה, כדי לטבול במקוה קודם התפלה, או קודם כניסת השבת. וביום ערב שבת קודש האחרון לימי חייו, כשהיה כבר מצונן ולא חפצנו בשום אופן לקחת אחריות גדול הזה עלינו לילך עמו למקוה, אמר הוא זכרונו לברכה שמבטיח כל מה שרוצים, רק שיקחו אותו להמקוה, וכן אירע כמה פעמים במשך השנים שנות שבתו בלוגאנא, שבאמצע הלילה ראו שהוא זכרונו לברכה אינו בבית, ומצאוהו שהלך בעצמו להמקוה.

(זבחי שלמה, בהקדמה)

העבירה הקלה ביותר מסרחת יותר ממקווה המסריחה

ענין סיפור לי שפעם אחת עוד לפני המלחמה הוכיח לאחד מהבעלי בתים שלו על מה שאינו הולך לטבול במקוה, וקיבל תשובתו מאיתו: איסטניס אני ואיני יכול לטבול את הריח של המקוה "עס שטינקט". על זה ענה לו מורי וחמי זכרונו צדיק לברכה: "גלייב מיר אַז דיין קלענסטע עבירה שטינקט מער ווי די מקוה". - "תאמינו לי שהעבירה הקלה ביותר מסרחת יותר ממקווה המסריחה".

(זבחי שלמה, בהקדמה)

נשבר הקרח

המעשה שסיפר הבעל ייטב לב זכותו יגן עלינו, שבימי נעוריו בעת שהיה סמוך על שולחן חותנו הרב הגאון מטאלטשווא זכרונו צדיק וקדוש לברכה, ולמדו יחד, ובביתו היה עניות ודחקות גדול מאוד רחמנא ליצלן, אבל עם כל זה היה נהנה ממנו מאוד בכל בוקר, בעת שהלך באשמורת לטבול את עצמו בנהר, ומצא שהיה נשבר הקרח מחותנו הצדיק זכותו יגן עלינו.

טבול במקוה כי הלחות והרטיבות מסוכן מאד לרגלו החולנית.

וַאֲתָרִי שהרופא ביקר אצל הרב הקדוש מקוזמיר, והזהירו מטבילת המקוה, אולם הרב הקדוש הנזכר לעיל, אי אפשר היה לו להתאפק מלילך לטבול, אבל מכיון שהרופא הנזכר לעיל ישב בבית מדרשו, והתבייש לעבור בפרהסיא על דבריו, הלך לטבול את גופו הטהור בהחבא ובאין רואים, בשעה ג' לפנות בוקר, כדי שלא יתוודע להרופא כי הולך הוא, אך בבואו אל המקוה, נסמרו שערות ראשו, כי מצא את הרח"ד הרופא, גם הוא מקדש גופו במקוה באותו שעה, וכשהבחין בו הרח"ד הרופא, עלה צחוק על פניו, אולם לא דיברו ביניהם מאומה.

וַאֲתָרִי זה שלח הרב הקדוש מקוזמיר לשאול את הרח"ד הרופא למה צחק בעת שמצא אותו במקוה, והלא מסתבר היה ביותר שיכעס אשר לא שומר בריאותו והולך לטבול, השיב הרח"ד הרופא, כי כאשר מבקר הוא אצל חולה בתור רופא, אז משתמש הוא אך ורק בהוראת הרפואה וחוקותיה, ועל פי חכמת הרפואה הטבילה במקוה היא הסכנה החמורה ביותר לרגלו החולה, אך על פי "דרך האמת" אין רפואה מועילה וטובה ביותר למחלה זו מטבילת המקוה, ומכיון שמצא את הרב הקדוש טובל עצמו במקוה, עלתה לו שמחה לבבו, כי הבין שעתה בוודאי תבוא רפואתו השלימה שהוא קיווה לה.

(רזא דעובדא)

למה אתם תולים הכבדת החולאת במצות, ראוי יותר שיתלו בעבירות

פַּעֲמָיִךְ אחת בא איש אחד לפני מורנו הרב ר' נחמן זכרוננו צדיק לברכה בערב יום הכיפורים, ואמר לפני רבינו זכרוננו לברכה שחלאתו הכבידה עליו בשביל שהלך היום למקוה לטבול, ענה רבו זכרוננו לברכה, למה אתם תולים הכבדת החולאת במצות, וראוי יותר שיתלו בעבירות.

(שיחות הר"ן)

כשהולכים ב"מארק" צריך אחר כך לשטוף במים.

וַאֲתָרִי הקדוש ר' מאיר מפרימשלאן זכרוננו צדיק לברכה היה מקפיד על כל בעל הבית שבא אצלו כשבא מהשוק שילך קודם למקוה מחמת מחשבות והסכלות וכדומה, ואמר על זה ומרק ושטף במים (ויקרא ו, כא) כשהולכים ב"מארק" צריך אחר כך לשטוף במים.

(דברי מאיר)

שנים מרקדים על הכפור עד שנבקע הקרח מתחתיהם ונפלו למים וכן טבולו

וַאֲתָרִי חורפו של המגיד הקדוש מקאזניץ זכרוננו צדיק לברכה היה לו חבר נאמן שנלוה עמו לטבילה במקוה, בימות הקרים כאשר הכפור כיסה את פני המים היו השנים מרקדים על הכפור עד שנבקע הקרח מתחתיהם ונפלו למים וכן טבולו.

(אהל יששכר)

מדי ללכת בכל בוקר ובפרט יחידי, והשיב לו כי רק בשביל הליכה למקוה יש לו צורך בפרוטיזה, כי מלבד זה למה לו זאת הלא בית המדרש הוא בחצרו והספרים הוא בחדרו וחוף מדברים אלו אין לו שום צורך בעולם.

(מחנה אברהם, על מסכת מקוואות).

הגה"ק רבי עקיבא איגר טבל גם בימות החורף שהמים היו נקרשים

וַאֲתָרִי הקדוש הזה (הגאון רבי עקיבא איגר זכרוננו לברכה) מנעוריו היה רך וחלוש מאוד אכילתו ושתייתו מעט מעט, מדוכא היה ביסורים קשים, בכל זאת היה התמדתו נפלאה לילה כיום יאיר לו, לא ישן כי אם איזה שעות. בכל יום בקומו בזריזות גדול הלך למקוה מים לא עצרוהו גשם ושלג, גם בימות החורף והמים נקרשים לא מנע את עצמו מזה. ותמיד הקדים לילך טרם האיר השחר, בעוד כולם ישנים על מטתם ולא ירגישו כי הולך הוא לבית הטבילה במים קרים, אחרי יודעו שהם מתרעמים ומרעשים מדוע מחליש גופו הקדוש כל כך ומוסיף בסיגופים בכל עת.

(חתן סופר, בפתיחה)

בא לו בחלום שהוא צריך למפתח המקוה

פַּעֲמָיִךְ א' לא היה (הגאון הקדוש ר' עקיבא זכרוננו צדיק לברכה) בקו הבריאות וזוגתו הרבנית הצדיקת הטמינה מפתח המקוה שהיה רגיל בה הרבה גם בלילה, כי הרופאים צוו עליו למנוע מהמקוה בעת חליו, ובאמצע הלילה רצה לילך להמקוה וחפש המפתח ולא מצא, ונצטער על זה, וכמו חצי שעה בא השמש בחצי הלילה ודפק על פתחו והביא לו מפתח מהמקוה, ואמר לו שבא לו בחלום שהוא צריך למפתח המקוה, ודברים אלו מבהילים הרעיון.

(מחנה אברהם, על מסכת מקוואות).

לא כתבתי שום חידושי תורה בלי הליכה במקוה מקודם

וַאֲתָרִי תרצ"ז לפרט קטן זכיתי לבקר את כבוד קדושת מרן הגאון הקדוש ר' שאול בראך אב בית דין דקהילה קאשוי זכרוננו צדיק וקדוש לברכה, ובתוך אחד השיחים אמר לי בזה הלשון: איני יודע מדוע ספרי הראשון "משמרת אלעזר" נתקבל בכל העולם ואפילו בעיר הקודש ירושלים תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן, וכבר נדפס פעם שנית ורבים אומרים שאדפיסו פעם שלישית כי איננו בנמצא כלל, אולי בעבור שהעתקתי אותו ליתן לבית הדפוס בראש חודש אלול ולא כתבתי שום חידושי תורה בלי הליכה במקוה מקודם, עד כאן לשון קדשו.

(טהרת יום טוב)

הרב הקדוש מקוזמיר מסר נפשו והלך למקוה

וַאֲתָרִי הקדוש ר' יחזקאל מקוזמיר זצוקללה"ה נחלה פעם מחלה אנושה על רגליו, וכאשר שהרופא הצדיק ר' חיים דוד מפיעטערקוב שמעו הולך לפניו וגם היה כבר ממקורביו של הרה"ק מקוזמיר, שלחו להזמין לבקר את רבו הקדוש, וכאשר בא הרב הקדוש רח"ד הרופא הנזכר לעיל בדק אותו, ובחן מחלתו, וצוה לקחת איזה תרופות, והזהירו לבלי